

РЕШЕНИЕ

№ 37523

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8953**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр.
чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. И. Г., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, срещу решение
№ 4490/11.08.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет,
с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ,
му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата, в с.з. и в писмени бележки чрез адв. Л. излага доводи, че АО не оценил всички
относими и изложени от апликанта факти, същите не били разгледани в контекста на актуалната
обстановка в Русия. АА бил издаден в нарушение на чл. 74 и чл. 75 от ЗУБ, не бил спазен срокът
за приключване на административното производство. Позовава се на актуалната справка на ДАБ,
съобразно която на лицата с опозиционни възгледи се налага репресии. Отказът за мобилизация
на апликанта на военна служба и водене на военни действия срещу държавата У. попадали в
хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 5 от ЗУБ, а при евентуалното му завръщане, поради връчена призовка
за мобилизация, попадал под угрозата от наказателни репресии. Иска се отмяната на
административния акт и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендира разноски.
Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС, се представлява от юрк.
Х., която оспорва жалбата като неоснователна.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, което е адресат на индивидуален
административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага
ограничения чрез отказ от предоставяне на права. Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 3 от

ЗУБ.

От фактическа страна се установява следното:

На 01.02.2024 г. до председателя на ДАБ било адресирано искане за предоставяне на международна закрила от А. И. Г., мъж, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, руснак, вероизповедание: атеист, неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни били установени въз основа на представен руски национален паспорт.

Чужденецът посочил, че за последен път е напуснал Русия през месец август 2023 г. и от тогава не се е завръщал в страната си. Твърди, че на 12.05.2022 г. напуснал Русия за Г., транзит, легално със самолет. В Г. останал до 30.06.2022 г. след което се прибрал отново в Русия и останал до 06.10.2022 г., когато напуснал отново Русия със самолет, легално, през Турция до България, с издадена на 13.09.2022 г. българска виза тип „С“. От България, [населено място], легално с автобус пристигнал в Румъния. Там живял два месеца и половина докато изчака и родителите си да пристигнат в страната. По думите му българската виза С е издадена от Туристическа агенция „Виза туристик“, находяща се в [населено място], като целта му била да пътува до Румъния, за да си подготви пакет документи за да кандидатства за румънско гражданство и след това да помоли за закрила в Румъния. Разказва, че той, баща му и брат на баща му, който живее в У. искали да подадат документи за румънско гражданство.

Посочил, че срокът за записване за гражданство бил до един месец след пристигането в страната и понеже неговият легален 90 дневен престой в Румъния изтичал, на молителя му се наложило да се върне отново в Русия на 19.12.2022 г.

Твърди, че половин година живял в Русия и през август месец. 2023 г. отново напуснал Русия за Румъния, през България, легално, като този път успял в Румъния да си подаде документите за румънско гражданство. Посочва, че след подаване на документите за румънско гражданство заминал за [населено място], Румъния, при приятел на баща му и след това заминал за [населено място], Румъния, където на 04.09.2023 г. подал молба за убежище в страната. Съгл. Регламент Д. бил изпратен в Република България тъй като в националния му паспорт имало положена валидна българска виза.

От проведеното с апликанта интервю се установило, че мотивира молбата си за международна закрила с желанието му да получи румънско гражданство и несъгласието с политиката на руския президент. На 21.09.2022 г. руският президент обявил Указ за частична мобилизация на мъжкото население на Русия. По думите му той лично не е служил в армията, избегнал е военната служба заради здравето. Твърди, че не е служил в армията заради високото кръвно налягане от което страдал. По време на интервю с рег. № УП 23213/24.06.2024 г., стр. 20, молителят е заявил, че имал високо кръвно налягане и затова получил категория две /2/, като бил записан в запаса като ограничено годен за военна служба. А по време на проведено интервю с рег. № УП 23213/20.06.2025 г., стр. 2, руският гражданин заявява, че е получил военна книжка през 2015 г., но не е взет в казармата заради високото кръвно. Дали му категория V и го зачислили към запаса, което означавало, че е освободен от срочна военна служба, която била с една година задължителност.

Кандидатът заявява, че бил преследван от властите по политически причини, заради това, че два пъти дискредитирал армията на Русия. По думите му на 01.05.2022 г. той споделил няколко видеоклипа на В. З. в социалните мрежи с О. К. в социалната мрежа в Русия „ВКонтакте“, в лични съобщения. Между тях възникнали противоречия в следствие на които неговият приятел О. К., който работел в службите на С. написал донос срещу молителя. Посочва, че на 01.05.2022 г. двама полицаи го посетили в дома му и след това го завели в О. отдел на полицията в [населено място], за да даде показания относно доноса срещу него. По думите на молителя полицаите го

разпитвали устно, не му представили съдържанието на доноса срещу него и заявлението за посещението им в дома му. Съобщава, че разпитът бил относно профила му в социалните мрежи дали е скрит или открит, дали се явява политически активист и дали поддържа някакви политически партии и през какви устройства влиза в социалните мрежи. След приключване на беседата молителят бил отново разпитан и от следовател който му поискал паролата за профила му в социалната мрежа „ВКонтакте“ и апарата от който влизал в профила си. Руският гражданин доброволно дал смартфона си за експертиза, който смартфон бил собственост на неговата майка. Според разказа на руския гражданин, при посещението му в дома, полицаите конфискували и компютъра му. След приключване на разпита същите му дали да разпише протокол, но не му дали копие от него. По думите му, след този случай той взел решение временно да напусне Русия и заминал за Г. легално, за [населено място]. Напуснал Русия, в последствие се върнал.

След като се прибрал легално от Г. на 04.07.2022 г. молителят отишъл в полицейския участък да си получи смартфона и компютъра. Направило му впечатление, че компютърът бил в състоянието, в което той го е опаковал. По думите му фолиото и тиксото били същите които той бил лично опаковал. Посочва, че разписал протокол за връщане на техниката но не получил копие от протокола. Разказва, че на 20.06.2022 г. получил по пощата протокол за административно нарушение за това, че извършвал публични действия, насочени към дискредитиране на използването на Въоръжените сили на Русия, за което му било наложено глоба от 30 000 рубли, които той платил на 15.07.2022 г.

По думите му решил да си поднови румънското гражданство. Твърди, че баща му е етнически румънец и всички по бащина линия, включително дядо му и баба му са родени в З. У., която е била бивша територия на Румъния и етнически те били румънци. В Румъния имало действащ закон който позволявал да се поднови румънското гражданство, ако предците му са родени на територията на бивша Румъния. По думите на молителя, същият се опитал в посолството на Румъния в Г. да си издаде туристическа румънска виза, която му била отказана. Твърди, че заради това, че баща му има румънски корени и в Румъния има братовчеди, това би му помогнало за подаване на молбата му за международна закрила там и за подновяване на румънското си гражданство. Руският гражданин взел решение лично да си подаде документите за гражданство в Румъния. Молителят подал заедно с родителите си на 27.08.2022 г. документите си за издаване на виза за него и родителите му, в агенция „Виза турист“, [населено място], Русия, като на 12.09.2022 г. получил едногодишна мулти-виза за България. Декларира, че на 24.09.2022 г. получил и визите на родителите си и на 07.10.2022 г. тримата напуснали Русия за Турция със самолет, транзит, легално за България. От България до Румъния молителят и родителите му пътували легално с автобус. В Румъния останали два месеца и половина при семеен приятел на семейството му в [населено място], обл. Орадея. Заявява, че този негов приятел бил приютил украински бежанци, като молителят му помагал в поддръжката, а той на свой ред го обезпечавал. По думите му, през този период той и баща му се опитали да си подадат заявленията за румънско гражданство в [населено място], Румъния, през декември месец 2022 г., но не им ги приели защото били подадени по неправилен правен ред. И тъй като нямали право да останат в страната за повече от три месеца, те решили отново да се завърнат в Русия, за да могат през пролетта на 2023 т. пак да се върнат в Румъния. На 15.12.2022 г. тримата отпътували легално от Румъния за Русия.

Според разказа на молителя на 29.05.2023 г., сутринта полицаи поискали да направят подробен обиск на жилището му в Русия. Отнели му доброволно всичките носители на информация, както и компютърната му техника и неговия смартфон и го отвели в Л. отдел в полицията на [населено място] на разпит. По думите му бил задържан 12 часа като през това време бил разпитван от полицаи и от дознателка по случая. Посочва, че след разпита бил освободен.

След телефонно обаждане от дознателката по случая, на 25.06.2023 г. чуждият гражданин бил извикан за да си получил обратно цифровия апарат и телефона. Дознателката му заявила, че ще бъде повторно обвинен за дискредитиране на армията на Русия, като това му деяние ще бъде прието за криминално.

На 05.08.2023 г. чуждият гражданин напуснал Русия, сам без родителите си, със самолетен полет от М. до Турция и от там за Б.. На 28.08.2023 г. подал документи за румънско гражданство, а на 04.09.2023 г. молителят подал молба за закрила в Румъния. По Регламент Д. от Румъния бил върнат в Република България на 30.01.2024 г. В проведеното второ интервю с рег. № УП 23213/20.06.2025 г., сгр. 2, руският гражданин заявява, че следващото му пътуване до Румъния било на 09.08.2023 г. Там живял до 28.01.2024 г. след което бил върнат в България по Регламент Д.. Разказва, че през този период в Румъния се устроил при друг приятел на неговото семейство в [населено място]. Там живял в хотел на негов приятел на име К. К., като работел в кухнята и в ресторанта, за което получавал минимална заплата и така се издържал. Имал договор за работа при неговия приятел за период от три месеца до ноември 2023 г. След това работодателят в ресторанта се сменил и молителят бил уволнен. По думите му заминал за [населено място] където живял два месеца на квартира, заедно с една украинка която поемала всички разходи, не работел и бил в очакване на изпълнение на процедура Д.. Посочва, че на 28.01.2024 г. бил изпратен за България. В [населено място] бил регистриран на 29.01.2024 г. в ДАБ при МС.

Молителят твърди, че не е член на политическа партия или организация, не е бил задържан или арестуван. Декларира, че не му е оказвано физическо насилие в държавата му на произход.

В подкрепа на устните си твърдения в хода на производството търсещият закрила представил пред органите на ДАБ-МС оригинал на национален паспорт и фотокопия от писмени документи.

При тези факти АО изложил правни съображения, че липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Анализирайки бежанската история приел, че в нея са изложени общоизвестни факти за авторитарното управление на руския президент, но в същото време те не съдържат конкретна информация от която да се направи заключение, че молителят е бил преследван или за него съществува вероятност да бъде преследван в Русия. Излага логически съображения, че ако такава заплаха действително е съществувала, молителят нямало да напуска Русия неколнократно и впоследствие сам да се завръща доброволно. Представените документи били относими към административни наказания, а не към наказателна репресия. Обобщава, че единствената цел на апликанта била да получи румънско гражданство. С оглед противоречията в бежанската история за едни и същи факти, дадени в различни интервюта, извел, че бежанската история е създадена с цел предоставяне на закрила. Приел представените писмени доказателства за неотносими.

Прието е, че ясно се очертава и желанието и целта му да достигне Румъния, където да получи румънско гражданство. По никакъв начин така представените екранни снимки не доказват опасения от преследване и реална опасност от тежки посегателства върху молителя. Не е представил никакви доказателства за заявените от него извършени два пъти обиск на жилището му, за конфискуването му на техниката му и за актове на преследване както твърди /стр. 9; стр. 10; стр. 15; стр. 19 и стр., 20 от интервю с рег. № УП 23213/24.06.2024 г./ Ако е имало действително такъв обиск два пъти и разпити, и конфискуване на техника, то същият би било логично да представи документи за това и да потърси закрила в друга страна, но той не го е направил.

От приобщените доказателства АО заключил че единствената причина и цел, която мотивирала апликанта да страната по произход, е предоставяне на румънско гражданство.

Приел, че липсват предпоставките по чл. 8 от ЗУБ. От всичко изложеното до момента можело да се направи обоснован извод, че чужденецът не обосновава опасения от преследване по

причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от тези причини. Не се установява спрямо него да е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2- 5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова.

Приел, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напуснал е страната си легално - с валиден паспорт, въз основа на който е пребивавал в Република България. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не била подкрепена от доказателства в този смисъл. С тези съображения приел че за търсещия закрила не съществували законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. т. 1-2 от ЗУБ. Като са разгледани и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При тези факти съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Неспазването на сроковете по чл. 74 и чл. 75 от ЗУБ не рефлектира върху законосъобразността на административния акт, тъй като само по себе си, това не е обстоятелство, което води до промяна на постановения правен резултат в процедурата по разглеждане на искането по същество.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и

ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Тук е мястото да се посочи че: 1/ Молбата за предоставяне на закрила е абсолютно формална, тъй като до края на производството искането на апликанта не е да получи международна закрила, а румънско гражданство; 2/ Резултатът от преследване, който се асоциира с обстоятелството, че апликантът се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, въобще липсва с оглед обстоятелствата, че апликантът безпрепятствено многократно и легално влиза и напуска територията на страната по произход.

По арг. от чл. 75, ал. 3 от ЗУБ когато твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, те се приемат за достоверни. В случая обаче АО основателно е приел, че преписката е попълнена с множество доказателства като частни документи и общодостъпни материали, но липсват единствено доказателства, свързани именно с евентуалните предпоставки на чл. 8 от ЗУБ, поради което правилно е прието, че не са представени относими такива, които да мотивират наличието на предпоставки за предоставяне на международна закрила.

Видно от бежанската история основната цел на апликанта е да получи румънско гражданство, а твърденията за наличие на преследване се свързват основно с междуличностен конфликт между него и О. С. К..

Противоречията в бежанската история се потвърждават именно от обстоятелството, че апликантът предоставя множество неотносими документи, но за най-важните обстоятелства – обиски, задържания, не сочи никакви писмени следи, въпреки, че очевидно подробно е мотивирал бежанската си история.

В бежанската история липсват заявени предпоставки по чл. 8 и 9 от ЗУБ, обуславящи органът да се произнесе с предоставяне на международна закрила.

Административният орган обоснова е приел, че към момента на произнасянето не е наличен вътрешен конфликт в определената от него страна по произход.

От предоставената актуална справка от ДАБ за политическата обстановка в Руската федерация е видно, че политически опоненти, защитници правата на човека, журналисти, художници, религиозни фигури и лица, изразяващи възгледи, различни от държавните наративи, особено по отношение на войната в У., са изправени пред „тежки последствия“, включително политически мотивирани, обвинения, задържания и тормоз на федерално, регионално, или местно ниво.

Апликантът не попада сред тази категория лица, за каквито и лица са представени извадки от

статии от жалбоподателя. Бил е доказано обект на административна глоба, но липсват индикации сред множеството представени доказателства, че е обект на преследване който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Политическото му мнение – че е против войната в У. и авторитарния режим на В. П., по начина, който е заявен, не е самостоятелно основание за предоставяне на международна закрила. Обратното тълкуване би довело до наличие на предпоставки за предоставяне на закрила на поне 20% от населението на страната по произход, които не харесват даден политически режим или действие на официалното правителство.

Липсва и предпоставката на чл. 8, ал. 5, т. 5 от ЗУБ доколкото не се твърди, че отказът да се отбие военна служба би довел до наказателно преследване. Молителят сам заявява, че попада в особена група на резервистите поради констатирано заболяване – проблем с високо кръвно.

Обосновано е прието, че не са налице и предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

От наличната информация се установява, вкл. и към момента на последната представена справка, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на страната, в частност по местоживееене на оспорващия. В тази връзка не се открива наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да се завърне в страната си по произход и да продължи живота си там. Не е установено спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е издал административен акт, нестрадащ от визираните пороци. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното Административен съд София-град, I отделение, 84 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба на А. И. Г., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, срещу решение № 4490/11.08.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България